

napsal Mankar Camoran

>DAGON<

uď pozdraven, novici, a hned ze začátku slyš útěchu: Mankar Camoran byl kdysi stejný jako ty, strnulý, zabeďněný a protonymický. Když se my smrtelníci rodíme a vylézáme ze snového lůna na tento svět, jsme všichni stejní, poznamenání sice symbiózou se svou matkou, ale jinak nepopsaní. Tvarují nás zkušenosti a naši bližní, až nakonec získáme nový pohled na svět a odhodláme se opustit domovský krb, nebojíce se nyní, že zanecháme matku samotnou. Tím jí navždy zničíme život a vstoupíme do říše lorda Dagona.

ěz, čtenáři, že tato kniha je branou do Dagonova světa a ty, přestože si ničitel, stále ještě nedokážeš prolomit všechny zámky. Lord Dagon přijme jen ty, kdo jsou dostatečně chytří a dvakrát měří; všechny ostatní v jejich pošetilém spěchu pojme Aurbis. Kráčeť zvolna. Buď pozorný. Netrpělivost je prvním otrokem, jehož musíš obětovat.

čiň, jak předepsal lord Dagon: přístup zvolna a přines s sebou čtvero klíčů. Věz, že od té chvíle jsi urozené krve, jsi nové plémě ničitele a tvá zahrada zaplane květy známými i neznámými, stejně jako tomu bylo za mýtického úsvitu. Vrátiš se tehdy ke svému prvotnímu bėdování, ale vyjdeš z něho pozměněn. Tentokrát budeš v neonymbióze, budeš pán podobný Pánu, jehož matkou je pach rozkladu.

aždý kraj nás již poznal, přičemž žádný nepřihlížel našemu příchodu jinak než s hrůzou. Možná tě k nám zavedla válka, možná studium, možná stín, možná jistě uspořádání hadů. Přestože na způsobu příchodu také do určité míry záleží, odměna je vždy rovná: vítěť, novici, že ses dopravil až sem znamená, že jsi hodnější králů. Sáhni si nyní do kapsy a pohleď! Je v ní první klíč. Jak se jen třpytí ve světle nového úsvitu!

o každém dni následuje noc, pročť pamatuj na to, že i toto prvotní osvícení se překlene v rozbouřené moře večera, kde je zkoušena víra každého z nás. Opět slyš útěchu: dokonce i velký Uzurpátor klesl do kolen, než se opět mohl zvednout na nohy. Strachuj se jen na okamžik. Otřesená víra poslouží podobně jako voda: v zahradě Úsvitu pak budeme dýchat celá univerza.

čiň, jak předepsal lord Dagon: přístup zvolna a přines s sebou čtvero klíčů. Náš řád je založen na princepech Jeho mocné břitvy: prvně novic, pak rytíř tovaryš, pak kaplan, nakonec Pán. Nechtěť v jeho jasném žáru shoří nehodní, jimž se nedostává naší prozřetelnosti. Pak rozmýšleť o naší moudrosti. Pamatuj však, že tvůj rozhled je stále omezený, a že přestože máš pozvánku, stále ještě neznáš adresu.

á sám jsem byl osloven knihou, již sepsal náš pán Dagon v pouštích rzi a ran. Nazývá se Mysterium Xarxes, jest všehospisem aldmeretady, praotcem družky všech záhad. Každé její slovo je břitké a mnohovýznamové, užší než kataklyzmata, zašlé jako rudý nápoj. Budiž to, že o ní vůbec hovořím, poctou tvé nově nabyté hodnosti, mé dítě. Tvé jméno se nyní vyrylo do jejích stran.

ť už jsi z paláce, jeskyně, či chýše, zanechal jsi všechny mlžné světy představ za zády. Nu-mantia! Svoboda! Raduj se z příslibu ráje!

še kolem tebe se bude donekonečna utvářet a přetvářet, skutky se stanou entitami, systémy přežijí sotva hodinu, než rozkvetou do nulového součtu a zbarví se jako obřadní roucho, božský háv, do něhož se odíváme, když tančíme u zlatých nohou lorda Dagona. V jedné ruce svírá bouři, ve druhé hřmění chorobného deště, ve třetí Anuův troud, ve čtvrté oči samotného Padhoma. Cíť se povznesen na duchu, neboť držíš tento první klíč, jenž zleva i zprava udeří do hnojiště falešných nebes.

hodil jsem hřímaje, dokud jsem z Jeho evangelia neochraptěl. Četl jsem mystéria lorda Dagona, až jsem je nedokázal pojmut a zešílel jsem v pocitu novosti. Má slova nemohla nikde vzklíčit, dokud jsem se neuchýlil do skrytu. Nebyla to slova pro tamrielskou lůzu, jejíž falešní kněží odedávna zastírali i samou existenci Úsvitu. Pouč se z mé chyby: věz, že prvním osvícením Mankara Camorana byla pokora. Přístup zvolna a přines s sebou čtvero klíčů.

devzdal jsem se novému svítání, díky čemuž mne mohl obepnout pás jeho milosti. Když se mi pak vrátil hlas, promlouval ke mně v jiném jazyce. Za tři dny už jsem dokázal hovořit řečí ohně.

pojen rudým nápojem podávaným břitvou zahlédl jsem cestu do zahrad a došlo mi, že než budu moci ostatní o tomto přístavišti zpravit, budu se muset napřed utopit v moři hledání. Věz nyní, že jsem již našel své loďstvo že ty jsi vlajkovou lodí mé naděje. Buď pozdraven, novici, Mankar Camoran byl kdysi stejný jako ty, strnulý, zabedněný a protonymický, teď jsem však Jiný. Teď si trůním a vyčkávám, než spolu s tebou budu moci hodovat na všech světech tohoto univerza. Nu-mantia! Svoboda!